

Anna Vančátová

10. 2. 1949 narozena v Žatci

1964–1968 Střední uměleckoprůmyslová škola, Praha 3

1968–1973 Filosofická fakulta Univerzity Karlovy v Praze,

katedra češtiny a výtvarné výchovy, docent Zdeněk Sýkora

Vyučuje na ZUŠ a v Gymnáziu v Dobříši

Členka UVU ČR od roku 1980 a Krajské umělecké asociace

KV 95 v Karlových Varech od roku 2007

Vystavuje od roku 1973 doma i v zahraničí,

v Německu, Francii, Kanadě a Anglii

Je zastoupena ve veřejných i soukromých sbírkách

adresa: Na Čihadlech 1246, 263 01 Dobříš

mobil: 723 778 662

e-mail: anna@vancat.cz

www.vancat.cz/anna

/

www.galerie-sumperk.cz

Houbaři, 2010, olej na plátně, 80 x 80 cm

ANNA VANČÁTOVÁ

V RADOSTI Z MALBY

1. 4. – 3. 5. 2015

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 1. DUBNA V 18.00 HODIN

OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN NA
ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

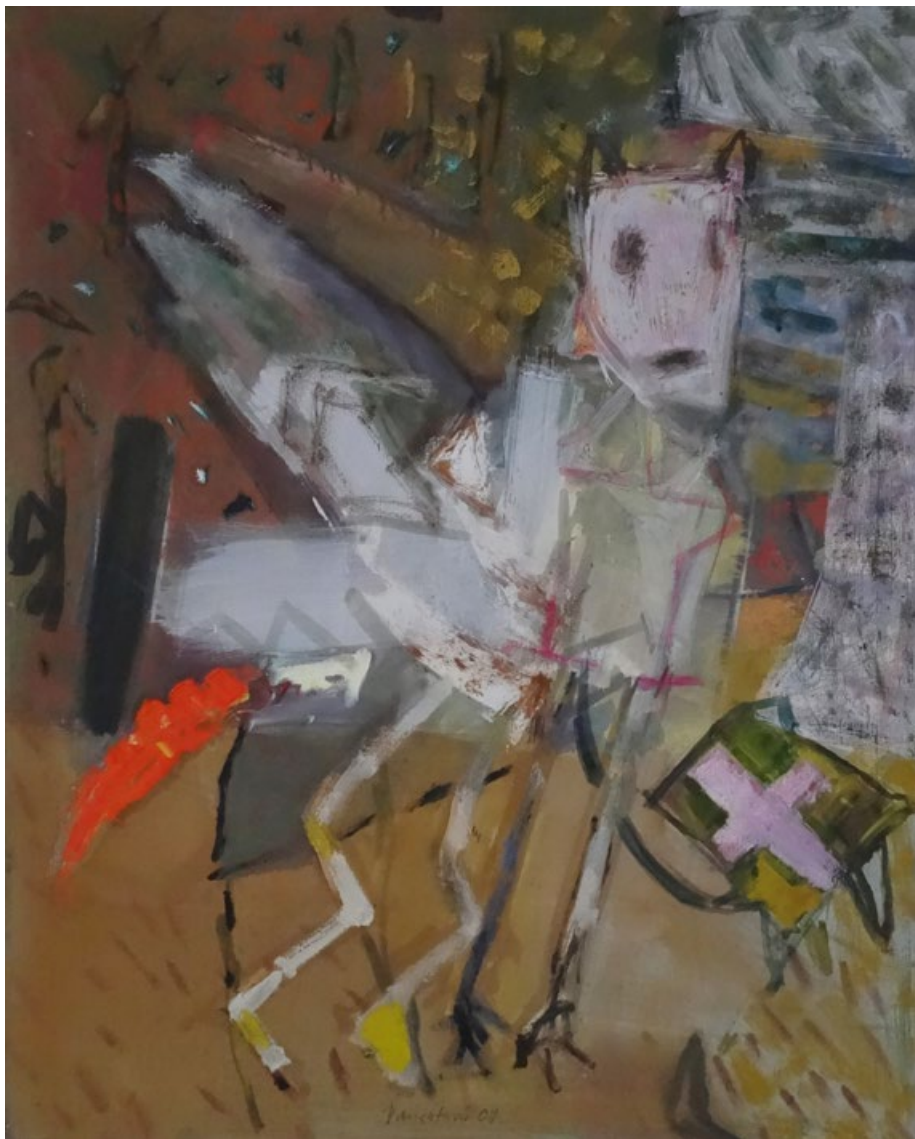
S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY A OLOMOUCKÉHO KRAJE

Pan Ještěrka, 2006, olej na plátně, 90 x 70 cm

Židle, 2013, olej na plátně, 85 x 70 cm

Pošťák, 2009, olej na plátně, 100 x 80 cm

Krabíčky II, 2012, olej na plátně, 95 x 90 cm

Annou Vančátovou nám tu připomněla její kamarádka Hana Rysová. Jenom připomněla, protože prvně jsme se potkali už před lety u Karoliny Bayerové v galerii v Mostecké ulici na Malé Straně v září roku 1998. Vystavovaly tam spolu čtyři malířky: Marie Blabolilová, Jitka Hilská, Anežka a právě Anna, každá z nich v jednom patře věže.

To základní se nezměnilo: figura, ponořená do neuhlazených, naprosto svobodných tvarů, a přece k viděnému světu věčně vázaných a v něm ukotvených, i v nových obrazech zůstává. Výrazně barevná, často až drsně syrová, hutně prohnětená i na plátno vržená, pak ale dlouho vrstvená malba je živou kresbou členěná. Někde je jí i pevněji ohraničená a jindy rozprostřená v obrazových plochách. Ale hlavně to, že její ateliér je zároveň ateliérem žáků dobříšské Základní umělecké školy, hraje tu zásadní roli. Učí ráda, a prolínání vlastní práce s výtvary dětí je z jejích obrazů na první pohled zřejmé. Oživený čas dětství a ryzí čistota prvotního úžasu je pro ně nejpodstatnější. Promítá se do drobných příhod a mísí se vzpomínkou. Je v dobrém duchu ovlivněna i studiem u Zdeňka Sýkory (1920–2011), malíře ryzí skladby velkoryse rozevlátých linií, ale její malba je vždy volným vyprávěním prostoupená.

Záměrně nedopovězený příběh, v náznaku zastřený, je snadno čitelný, a přece snivým obsahem snad ani autorkou v úplnosti neuchopitelný. Samovolně rodí se jí z malby a s čirou dětskou představivostí přirozeně souznívá. Střeží si prostotu zdánlivě jednoduché formy a střídme věcnosti se nevzdává. Je obrazem plného života v radosti i ve smutku z jeho uplývání.

I proto je v Jílkově galerii doma. Z předchozích autorů čímsi připomene Otakara Hudečka, možná i obrazy Jiřího Ptáčka a v některých polohách i volné kresby Petra Válka; ty bez jeho sympatických počouchlostí. Vážněji a někdy snad až zadumaně se k nim vlastním podílem přidává.

Miroslav Koval

Křesadlo, 2012, olej na plátně, 100 x 80 cm